

Tættere på dansk erhvervsliv

Jyllands-Postens ambition er at bringe sine læsere endnu tættere på dansk erhvervsliv.

I samarbejde med Dansk Aktie Analyse beskriver Erhverv & Økonomi hver tirsdag og onsdag de faktorer og tendenser, som er afgørende for, hvem der bliver morgendagens vindere.

I denne uge:
Maskinindustrien

hvis du vil vide mere

ERHVERVSJURA

REGLER FOR P-BØDER ER UKLARE

PARKERING: Et P-firmas skiltning skal ifølge en dom være tydelig og forståelig, så den, der parkerer, ikke er i tvivl om reglerne.

LARS BO LANGSTED
professor,
Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

erhverv@jp.dk

Det er et godt princip, at man kun kan straffes for handlinger, der ved lov er gjort strafbare. Det siger både Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og den danske straffelov. En gang imellem kan det imidlertid være vanskeligt at afgøre, om ens adfærd er i strid med loven eller ikke. Selvom ulovlig parkering normalt ikke straffes med en bøde, men med en afgift, som pålægges af kommunen, har Menneskerettighedsdomstolen (som man kunne tro havde mere fornuftige ting at tage sig til – men lad nu det ligge) i en sag mod Danmark udtalt, at det at blive pålagt en sådan afgift svarer til at være »under anklage for en forbrydelse«, og at de strafferetlige »klarhedsbetingelser« derfor skal være opfyldt.

Som det sikkert er en del af læserne bekendt – det har jo ikke uvæsentlig praktisk interesse – afgjorde Østre Landsret i forrige uge, at en person, der havde parkeret i strid med færdselsloven, nemlig på fortovet, og ladet bilen stå i nogle dage, ikke kunne pålægges mere end én afgift for sin forseelse. Bestemmelsen i færdselsloven har følgende ordlyd:

»Politiet kan pålægge en afgift for overtrædelse af ... § 28, stk. 3, for så vidt angår standsning eller parkering på cykelsti, gangsti, midter-rabat og helleanlæg samt standsning eller parkering med hele køretøjet på fortov«. Justitsministeriet har i medfør af en anden bestemmelse i loven overladt bl.a. dette til kommunalbestyrelsen, så umiddelbart var der jo ikke spor galt i, at kommunen havde anbragt et girokort på 510 kr. i forruden. Problemet var imidlertid, at der også dagen efter var blevet sat et girokort i forruden, og det ville bilisten ikke betale.

Det, landsretten skulle tage stilling til, var, om der med udtrykket »parkering« både kan menes den aktivitet at køre hen et sted og sætte sin bil for derefter at forlade den, eller om det også kunne betyde det »at holde« – altså at være parkeret. I færdselsloven har lovgiver været så venlig at forklare, hvad ordet »parkere« betyder. Der står således: »en-

hver hensætning af et køretøj med eller uden fører. Standsning kortere end tre minutter, standsning for af- eller påstigning samt af- eller pålæsning af gods anses dog ikke for parkering«.

Da der tilsyneladende med disse ord menes aktiviteten at hensætte sin bil og ikke at lade den være henstillet et eller andet sted, konkluderede landsretten, at: »En ulovlig parkering må således anses for én forseelse uanset parkeringens varighed.«

Herefter henviste landsretten til »klarhedsbetingelsen« forstået sådan, at der skal være »klar lovhjemmel« for, at man kan straffe eller pålægge en parkeringsafgift. Det fandt landsretten ikke i færdselsloven. Københavns Kommune havde ganske vist lavet en vejledning i udfærdigelse af parkeringsafgifter, hvor der stod, at der ved langvarige parkeringer maksimalt kunne pålægges en parkeringsafgift pr. døgn og som udgangspunkt højst fire afgifter på parkering. Men sådan en vejledning kan ikke danne hjemmel for straf – og derfor altså heller ikke for en parkeringsafgift. Det er kun lovgiver, der kan foreskrive straf, eller som kan bemyndige f.eks. en minister til at foreskrive straf i en bekendtgørelse. Det var der ikke tale om her. Der er næppe nogen tvivl om, at denne afgørelse er både mur- og nagelfast i juridisk henseende. Men det giver jo unægtelig plads til »billige« parkeringer, hvis kreative bilister, der f.eks. skal være bortrejst i længere tid, blot parkerer ulovligt i stedet for at leje en P-plads et sted. Så mon ikke Justitsministeren ret hurtigt vil tage initiativ til en lille lovændring, således at der bliver skabt klar

lovhjemmel til at pålægge flere afgifter for den samme – langvarige – parkering.

Et helt andet juridisk problem – men i den fysiske verden om det samme – er om private parkeringspladskontrollører, såsom Q-park, Europark og hvad de nu hedder alle sammen, kan udstede flere afgifter for den samme parkering. Det skal Østre Landsret også meget snart tage stilling til, idet der i morgen skal behandles en sag om netop dette spørgsmål.

Når det er et andet juridisk problem, skyldes det, at færdselsloven ikke gælder på private parkeringspladser. Private parkeringspladser bliver drevet efter privatretlige regler, og det betyder, at man kan »aftale« en næsten hvilken som helst sanktion for folk, der overtræder reglerne.

Når »aftale« er i anførselstegn, skyldes det, at det vist er de færreste bilister, der føler, at de indgår en aftale med Q-Park ved at køre ind på en privat parkeringsplads og parkere deres bil der. Det fagjuridiske ord for den slags aftale er »kvasiaftaler«, fordi de i deres indhold nok er aftaler, men da indgås på en usædvanlig måde – typisk ved en faktisk adfærd fra den ene af parterne.

Vi har imidlertid en slags rettesnor, ligeledes fra Østre Landsret. Landsretten afgjorde således en sag i februar måned i år, hvor en bilist havde parkeret sin bil kl. 18.15 og var blevet pålagt en afgift kl. 22.24 for at have parkeret på området i mere end to timer.

Skiltningen var sådan, at der ved alle indkørsler til det i sagen omhandlede parkeringsområde var en stander, hvor der ovenfra og ned stod »Super Best«, »P« og

»Hverdage 9-20 lørdag 8-17«

Inde på området var der en række gule skilte fra City Parkering, hvor der var anført et p-skive-påbud og en tidsbegrænsning på to timer. Bilisten forklarede i retten, at »han havde set, at der var en to-timers-begrænsning. Han var dog af den klare opfattelse, at skiltningen skulle forstås sådan, at restriktionen om to timers parkering ophørte kl. 20. Der stod ikke på det gule skilt, i hvilket tidsrum restriktionen gjaldt, hvorfor han henholdt sig til standeren ved indgangen til parkeringsområdet.«

Man kunne sige, at der med andre ord var en vis skilteforbistring, og det endte med, at landsretten frifandt bilisten.

Retten sagde bl.a.: »For at anse kvasiaftaler, som City Parkeringsservice påberåber sig, for indgået, skal der være skiltet på en tydelig og ved almindelig agtpågivenhed umisforståelig måde om de vilkår, der gælder for parkering det pågældende sted. Den skiltning, som City Parkeringsservice havde opsat på parkeringspladsen, indeholdt ingen tidsangivelse for restriktionerne – f.eks. »hele døgnet« eller »kl. 00-24«. Som følge heraf og hen-set til de tidsangivelser, som er anført ved indkørslen til parkeringsarealet, findes der for de parkerende at kunne opstå tvivl om parkeringsrestriktionernes tidsmæssige udstrækning. Da denne tvivl bør komme City Parkeringsservice som koncipist af skiltene til skade, tager landsretten (bilistens) frifindelsespåstand til følge.«

Det afgørende for sagen, der begynder i morgen, vil således være, om den skiltning, P-firmaet har anvendt på det pågældende område, tilstrækkelig tydeligt angiver, at man kan pådrage sig flere afgifter ved at blive holdende.

Det må nemlig være således, at »sanktionen« for overtrædelse af »aftalen« også skal være indeholdt i aftalen, for at man kan gøre den gældende. Og da »aftalen« jo består i, at man ved at køre ind på pladsen accepterer de vilkår, der er angivet på skiltene, vil formuleringen herpå altså blive et af sagens helt centrale omdrejningspunkter.

Mon ikke afgørelsen også i den sag vil blive omtalt i morgennyhederne. Vi venter i spænding.

Foto: Jens Dresling